

УДК 811.101.2'42:[81'271+[316.77:005.336.2]:61-057.875]

DOI <https://doi.org/10.52726/as.humanities/2024.3.7>

## Л. І. СІЛЕВИЧ

*кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри мовознавства,*

*Івано-Франківський національний медичний університет, м. Івано-Франківськ, Україна*

*Електронна пошта: [liliasilevich@gmail.com](mailto:liliasilevich@gmail.com)*

*<http://orcid.org/0000-0003-0266-3361>*

### МОВНОКОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ: ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО НАУКОВОГО ДИСКУРСУ

У статті визначено особливості сучасного наукового дискурсу, який розкриває актуальну різноаспектну проблемно-тематичну специфіку дослідження мовнокомунікативної компетентності студентів вищих медичних закладів освіти. Проаналізовано особливості науково-дослідницьких інтересів викладачів-мовознавців, які беруть участь у підготовці майбутніх спеціалістів сфери охорони здоров'я. Відзначено, що для дослідження використано низку методів, зокрема прес-кліпінгу, бібліографічний, описовий, аналізу й синтезу, що дозволило отримати нову наукову інформацію про тематику сучасних досліджень, об'єднаних поняттям «мовнокомунікативна компетентність». Визначено основні проблемно-тематичні аспекти сучасного наукового дискурсу вказаної проблематики, за якими провадять дослідження мовознавці: формування мовнокомунікативних умінь майбутніх спеціалістів, мовнокомунікативна компетентність та її ефективність, культура професійного спілкування, специфіка комунікації медичних працівників з пацієнтами; мовнокомунікативні тактики спеціалістів, плекання успішної мовної особистості майбутнього медичного фахівця. Наголошено, що професійні вимоги і виклики сьогодення вимагають удосконалення освітнього процесу, покликано покращувати наявні і формувати нові прийнятні моделі формування мовнокомунікативної компетентності майбутніх медиків. Доведено, що сучасний науковий дискурс мовознавців характеризується багатогранністю обговорюваної проблематики, а отже, сприяє розвитку цієї важливої сфери вивчення української мови за професійним спрямуванням. Відзначено, що здійснений аналіз наукового дискурсу вказаного напрямку дозволяє акцентувати складні проблеми, які потребують нагального розгляду та покращання навчального процесу. Підкреслено, що отримані результати в перспективі можуть стати основою практичних рекомендацій мовознавцям для заповнення дослідницьких прогалів у царині удосконалення мовнокомунікативної компетенції студентів-медиків.

**Ключові слова:** мовнокомунікативна компетентність, комунікативна компетентність, фахова мова, медичний дискурс, студенти-медики, мовна особистість, мовнокомунікативні вміння.

**Поставлення проблеми.** Активне наукове обговорення мовної підготовки здобувачів вищої медичної освіти підтверджує запотребованість цієї освітньої проблематики. Мовознавці, заангажовані в науково-педагогічний процес формування мовнокомунікативної компетентності студентів-медиків, прагнуть визначити правильну стратегічну лінію у викладанні низки компонентів навчальної дисципліни «Українська мова за професійним спрямуванням», що сприяє удосконаленню формування мовної особистості майбутніх працівників сфери охорони здоров'я.

**Мета нашого дослідження** – з'ясування й аналіз особливостей науково-дослідницьких інтересів викладачів-мовознавців, які беруть участь у підготовці майбутніх медиків. Ця проблема обговорювалася в колі компетентних фахівців в попередні роки нечасто. Однак уже нині відзначаємо тенденцію до збільшення різ-

ноаспектного наукового дискурсу, пов'язаного з формуванням мовнокомунікативної компетентності медичних працівників. Виокремимо, наприклад, аналітичну статтю Н. Литвиненко «Дослідження медичного дискурсу у вітчизняному та зарубіжному мовознавстві». Дослідниця відзначала зростання зацікавлення мовознавців комунікативною компетентністю різнопрофільних фахівців загалом та медичної сфери зокрема [Литвиненко : 143]. Авторка проаналізувала публікації вказаної тематики українських і зарубіжних авторів, дійшовши висновку, що «особливий семантичний простір медичного дискурсу виник завдяки специфіці структурної організації інституту медицини та формується в свідомості учасників комунікації в результаті стереотипів поведінки на різних рівнях [Литвиненко : 150]. Науковці Л. Роман та І. Тимофійчук, предметом дослідження яких було висвітлення особливостей медич-

ного наукового дискурсу в сучасному мовознавстві, наголошували на важливості вивчення цього контенту, що дає можливість сформувати в перспективі, за авторами, ефективну модель мовнокомунікативної компетенції медиків [Роман : 28].

Для досягнення дослідницької мети використано методи прес-кліпінгу, бібліографічний, описовий (прийоми узагальнення, класифікації), аналізу й синтезу. Такий комплекс методів дозволив отримати нову наукову інформацію про тематику сучасних досліджень, об'єднаних поняттям «мовнокомунікативна компетентність», що розкриває специфіку підготовки мовної особистості студентів-медиків, а також визначити основні проблемні прерогативи та особливості їх висвітлення.

**Виклад основного матеріалу.** Одним із актуальних тематичних напрямів, які обговорюють сьогодні педагоги-мовознавці, є мовнокомунікативна компетентність – важливе уміння майбутніх медиків у провадженні професійного спілкування загалом. Розглянувши проблемно-тематичні аспекти сучасного наукового дискурсу, маємо змогу визначити основні напрями, за якими здійснюють дослідження педагоги-мовознавці, що беруть участь у фаховій підготовці студентів-медиків: вироблення мовнокомунікативних умінь майбутніх спеціалістів, мовнокомунікативна компетенція та її ефективність, культура професійного спілкування, специфіка комунікації медичних працівників з пацієнтами; мовнокомунікативні тактики професіоналів, формування успішної мовної особистості майбутнього медичного фахівця загалом.

Передовсім відзначимо ті публікації, зміст яких розкриває особливості використання загальнонавчаних термінів «мовнокомунікативна компетентність» та «комунікативна компетентність». Вчена Л. Струганець, ведучи мову про «Мовнокомунікативну компетентність лідера в освітній галузі (теоретичний ракурс)», відзначає, що українські мовознавці послуговуються нині цими термінами як паралельними. Тож у назвах аналізованих нами статей зустрічаються обидва варіанти. Однак Л. Струганець усе ж віддає перевагу терміну «мовнокомунікативна компетентність», витлумачуючи його як «здатність особистості ефективно використову-

вати мовні засоби для виконання комунікативних завдань у різних ситуаціях спілкування» [Струганець : 54]. Дослідниця наголошує, що саме цей термін чітко акцентує вербальні особливості комунікації. Цілком погоджуємося з позицією авторки – «не варто ускладнювати цей ключовий термін, який є інтердисциплінарним (функціонує у лінгвістиці, лінгводидактиці, педагогіці)» [Струганець : 53–54]. До слова, мовознавиця не оминула у вказаній статті, що важливо, проблему функціонування термінів-синонімів, наполягаючи на назрілій необхідності стандартизації термінології. Вважаємо таку позицію цілком слушною і запотребованою, адже, як наголошувала О. Вербовацька, така «стилістична неоднорідність медичних термінів певною мірою визначає і характер лексико-семантичних відношень у медичній термінології, котрі на противагу загальній лексичній системі для термінології небажані, бо множинність називання суперечить природі терміна як мовної одиниці» [Вербовацька : 11].

До обговорення проблеми синонімічних рядів термінів долучилися також і інші науковці, пояснюючи кожен свій підхід у виборі базового терміна для дослідження. Так, зокрема, авторки статті «Мовно-комунікативна компетентність педагога: історико-теоретичний аспект» О. Іваннікова та Т. Гарачук також докладно розбиралися в «сутності, змісті та структурі» понять «компетентність», «мовна компетентність», «комунікативна компетентність». Як висновок, дослідниці подають своє визначення поняття «мовнокомунікативна компетентність»: «процес оволодіння і використання мовних (лексичні, граматичні, фонетичні тощо) засобів у різноманітних комунікативних ситуаціях відповідно до їх цілей та змісту для встановлення взаєморозуміння з навколишніми людьми» [Іваннікова : 312]. Вважаємо, що таке трактування жодним чином не заперечує детермінанти, запропонованої Л. Струганець, проте, на нашу думку, перевантажує його зміст надмірною деталізацією.

Відзначимо, що нині існує також чимала кількість тлумачень терміна «комунікативна компетентність», які пропонують українські та зарубіжні науковці. Зокрема, наведемо, визначення відомого мовознавця Ф. Бацевича: «комунікативна компетенція – сукупність знань

про спілкування в різноманітних умовах і з різними комунікантами, а також знань вербальних і невербальних засад інтеракції, умінь їх ефективного застосування у конкретному спілкуванні у ролі адресанта і адресата» [Бацевич : 124]. До слова, це визначення вченого науковці наводять доволі часто як аргумент для використання ними саме цього терміна. Проте універсального – для всіх галузей знань, чіткого й конкретного, – визначення, наразі немає. Натомість наведене нами вище визначення мовнокомунікативної компетенції, запропоноване Л. Струганець, на нашу думку, виразно детермінує розглянуте поняття.

Особливого значення при вивченні мовнокомунікативних вмінь відіграє розуміння поняття «фахова мова» й доцільне оперування ним, що також неодноразово виступало як об'єкт досліджень науковців. У статті «Фахова мова як спосіб вираження спеціалізації» І. Ключфінська наголошує, що «існує глобальна мова, спільна для лінгвістичної спільноти, у якій є загальна мова та спеціалізована мова» [Ключфінська : 141]. Визначаючи притаманні спеціалізованій (фаховій) мові особливості, авторка відзначає, що «спеціалізована мова з'являється тоді, коли спеціалізована галузь розвиває відносини з мовою, щоб використовувати її для своїх цілей» [Ключфінська : 144]. Схарактеризувавши досвід у цій сфері французьких педагогів-мовознавців, авторка окреслює основні групи вираження спеціалізації в мові: лінгвістичні, дискурсивні та культурні, що дозволяє науковцям прицільно вивчати кожну з них, збагачуючи тематично свої дослідження.

Загалом, поняття «фахова мова» продовжує нині перебувати в центрі активного обговорення науковців. Як наголошує О. Камінська, вивчаючи й докладно аналізуючи це поняття, специфіку його тлумачення, функціональні стилі, лексику фахового тексту тощо, поняття «фахова мова» здобуло більш стійкі позиції у мовознавчому дискурсі порівняно з поняттям «спеціалізована мова». Науковиця стверджує, що «у зв'язку з головною метою – передавати спеціальні знання – фахову мову розглядають як мову, зорієнтовану на економію засобів вираження, саме з цього погляду аналізують і лексичні, і синтаксичні засоби професійних мов» [Камінська : 7].

У цьому контексті важливо відзначити низку статей мовознавців, які вивчають особливості інституційного дискурсу загалом та одного із його видів – медичного зокрема, його специфіку та використання. Медичний дискурс «має визначений статусно-рольовий характер спілкування, конкретну мету, а також місце її реалізації» – наголошують Полюк І. С., Бондар Л. В. та Рибчук О. С. у спільній статті «Лінгвопрагматичний аспект дослідження медичного дискурсу». Науковці акцентують необхідність провадження досліджень лінгвопрагматичних параметрів медичного дискурсу, пропонуючи поділити його на такі групи: медико-науковий, медико-масмедійний, медико-юридичний, медико-комерційний та групу медичної документації [Полюк : 29]. Опираючись на дослідження О. Єрченка [Єрченко : 27], автори визначають основні аспекти лінгвопрагматичного аналізу дискурсу: «особливості функціонування й використання мовних одиниць у процесі комунікації, із врахуванням людського фактора, умов комунікації, стосунків між адресантом і адресатом, тобто комунікативний контекст» [Полюк : 29]. Відзначимо, що ця царина досліджень є нині доволі перспективною, адже достатнім чином не вивчена й не опрацьована.

Ще одним напрямом дослідницьких інтересів є обговорення проблем формування мовнокомунікативної компетентності студентів-медиків, однак цей аспект також вивчено нині ще недостатньо. Важливість такої тематики досліджень акцентує, наприклад, А. Ткач, стверджуючи, що «низький рівень мовленнєвої підготовки студентів-медиків створює певні труднощі не лише під час вивчення спеціальних (клінічних) дисциплін, а й у лікарській діяльності, що негативно позначається на ефективності лікування» [Ткач : 80].

Загалом, автори, які присвятили свої дослідження мовнокомунікативній компетентності та визначенню її місця в освітньому процесі, розкривають тематичну багатоаспектність цієї проблематики: аналіз наявної методики навчання, запровадження новітніх педагогічних технологій, особливості формування творчих завдань, специфіку вироблення мовних і мовленнєвих навичок, розкриття основних аспектів професійного спілкування. У цьому контексті важливою є стаття колективу авторів,

які представляють Івано-Франківський національний медичний університет, Львівський національний медичний університет ім. Данила Галицького, Національну медичну академію післядипломної освіти імені П. Л. Шупика, що опублікована під назвою «Сучасні методи удосконалення комунікативної компетентності у студентів-медиків на додипломному етапі навчання». Автори відзначають, що нині потреба формування належного рівня комунікативної компетентності майбутніх медиків недостатньо врахована при викладанні фундаментальних і клінічних дисциплін. Тож при цьому цілком зрозумілим є висновок науковців щодо важливості і перспективності наукового опрацювання проблем удосконалення педагогічного процесу, спрямованого на ефективність вироблення у студентів комунікативної компетентності, зокрема «підготовку студентів-медиків із високим рівнем теоретичних знань, практичних вмінь і сталим рівнем розвитку кар'єрних орієнтацій» [Костіцька : 38].

Розглядаючи тематику наукового дискурсу, спрямованого на покращання навчального процесу, відзначимо, що чимало дослідників визначає мовнокомунікативну компетентність важливим чинником ефективності праці медичного персоналу. Зокрема, цей аспект розглядають Г. Навчук, Л. Шутак та А. Полагин, ведучи мову про залежність рівня мовнокомунікативних умінь майбутнього медичного працівника від «рівня професійних знань, вмінь їх репрезентувати (надати їм мовленнєву форму), а також навичок ведення конструктивного діалогу з колегами, пацієнтами / клієнтами чи їх родичами» [Навчук : 94]. Дослідниці вважають, що на ефективність комунікації впливає уміння фахівців спілкуватися «у різних виробничих умовах та стресових ситуаціях». Саме тому вони наголошують на необхідності «опанувати правила деонтології, набувати навичок психотерапії, шліфувати культуру фахового мовлення, виховувати в собі тактовність і стриманість» [Навчук : 95]. Відзначимо, що цій темі присвячено низку статей науковців, які розглядають особливі стратегії щодо вироблення мовнокомунікативної компетентності майбутніх медиків. На думку колективу авторів згадуваної вище статті, присвяченої розгляду сучасних методів удосконалення мовнокомунікатив-

них навичок, «позитивна мотивація здобувачів медичної освіти до вивчення дисципліни повинна розпочинатися з обговорення та узгодження з ними важливих професійних, особистісних якостей, якими на їх думку повинен бути наділений сучасний компетентний, справжній фахівець та успішний лікар» [Костіцька : 38].

Проблема вироблення культури професійного мовлення майбутніх фахівців медичної галузі як об'єкта досліджень науковців також отримала одне з чільних місць у корпусі обговорюваних тем. Зокрема, В. Кульчицький відзначає, що нині є немало досліджень, присвячених вивченню специфіки формування професійного мовлення. Однак найважливішим питанням він називає необхідність розгляду «сутності і структури сформованості професійного мовлення» [Кульчицький : 4]. При цьому науковець цілком слушно зауважує, що ця тема надзвичайно «широка, складна та делікатна» [Кульчицький : 4]. Для визначення сформованості професійного мовлення у студентів (у випадку автора – у медичних сестер, що, зрештою, не є відмінним від фахівців лікарського стану) В. Кульчицький виокремлює три рівні: інтуїтивний, репродуктивний, творчий, які дають можливість, на його переконання, підготувати основні компоненти методики навчального процесу. Він вважає, що «основою професійного мовлення є наявність в особистості: мовної компетенції – знання норм літературної мови; сформованих механізмів сприйняття й продукування, закладених у поняття мовленнєвої компетенції; комунікативної компетенції – спроможності вибирати й реалізовувати програми мовленнєвої поведінки залежно від здатності людини орієнтуватися в різноманітних ситуаціях, тобто її уміння оцінювати ситуації, враховуючи тему, завдання, комунікативні установки» [Кульчицький : 7]. Відзначимо, що аналіз мовної та мовленнєвої компетенції працівників медичної сфери належить також до важливих тематичних складників сучасного наукового дискурсу.

**Висновки.** Мовнокомунікативна компетентність є нині однією із базових тем, які обговорюють педагоги-мовознавці, щільно заангажовані в навчальний процес формування мовної особистості майбутніх медичних працівників. Професійні вимоги і виклики сьогодення

вимагають удосконалення освітнього процесу, покликано покращувати наявні і генерувати нові прийнятні (якісні та помічні) моделі формування мовнокомунікативної компетентності майбутніх медиків. Сучасний науковий дискурс мовознавців характеризується багатогранністю обговорюваної проблематики, який сприяє розвитку цієї важливої сфери вивчення української мови за професійним спрямуванням. Разом

з тим, його аналіз дозволяє акцентувати складні проблеми, які потребують нагального розгляду та вдосконалення навчального процесу. Результати вивчення сучасного наукового дискурсу вказаного напрямку у перспективі можуть стати основою практичних рекомендацій мовознавцям для заповнення дослідницьких прогалів у процесі вироблення і вдосконалення мовнокомунікативної компетенції студентів-медиків.

#### ЛІТЕРАТУРА

1. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики. Київ, 2004. 344 с.
2. Вербовецька О. С. Синонімічні відношення лексичних одиниць в освітній українській медичній термінології. *Мовна комунікація: наука, культура, медицина* : матеріали II Всеукр. наук.-практ. конф. Тернопіль, 4–5 черв. 2020 р. Тернопіль, 2020. С. 11–13.
3. Єрченко О. В. Структурно-композиційні та лінгвокогнітивні принципи наукової медичної статті та анотації : дис. ... канд. філол. наук: 10.01.04. Львів, 2015. 269 с.
4. Іваннікова О., Гарачук Т. Мовно-комунікативна компетентність педагога: історико-теоретичний аспект. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2023. Вип. 61, том 1. С. 307–315.
5. Камінська О. Фахова мова. Проблематика, визначення та особливості вживання. *Актуальні питання суспільних наук та історії медицини*. 2018, № 1 (17). С. 6–9.
6. Ключінінська І. М. Фахова мова як спосіб вираження спеціалізації. *Закарпатські філологічні студії*. 2023. Вип. 30. С. 140–144.
7. Костіцька І. О., Соломчак Д. Б., Урбанович А. М., Жердьова Н. М., Гридчук Т. І., Басюга І. О., Жураківська О. Я., Шевчук М. В., Багрій М. М. Сучасні методи удосконалення комунікативної компетентності у студентів-медиків на додипломному етапі навчання. *Science and Education a New Dimension. Pedagogy and Psychology*. 2019. VII (76), Issue: 187. С. 37–40.
8. Кульчицький В. Й.. Сутність і структура сформованості професійного мовлення студентів – медичних сестер у процесі фахової підготовки. *Медсестринство*. 2021. № 3. С. 4–7.
9. Литвиненко Н. Дослідження медичного дискурсу у вітчизняному та зарубіжному мовознавстві. *Мовознавство*. 2009. Вип. 17. С. 143–152.
10. Навчук Г. Шутак Л. Полагнин А. Комунікативна компетентність медичних і фармацевтичних працівників та ефективність їх праці. *Актуальні питання суспільних наук та історії медицини*. 2023, № 1(35). С. 92–95.
11. Полюк І. С Бондар Л. В. Рибчук О. С. Лінгвопрагматичний аспект дослідження медичного дискурсу. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика. 2022. Т. 33 (72). № 1. Ч. 2. С. 26–31.
12. Роман Л., Тимофійчук І. Комунікативні особливості медичного дискурсу. *Актуальні питання суспільних наук та історії медицини*. 2017, 1 (13). С. 26–29.
13. Струганець Л. Мовнокомунікативна компетентність лідера в освітній галузі (теоретичний ракурс). *Університети і лідерство*. 2015, № 1. С. 52–55.
14. Ткач А. В. Культура фахового мовлення – важливий показник професіограми майбутнього медичного працівника. *Науковий вісник Чернівецького університету*. 2015, вип. 761. С. 83.

#### REFERENCES

1. Batsevych F. S. (2004). *Osnovy komunikatyvnoi linhvistyky* [Renovation of communicative linguistics]. Kyiv, 344 p., (in Ukrainian.)
2. Verbovetska O. S. (2020). *Synonimichni vidnoshennia leksychnykh odynyt v osvithnii ukrainskii medychnii terminolohii* [Education-related Ukrainian medical terminology's synonymy relationships between lexical units]. *Movna komunikatsiia: nauka, kultura, medytsyna* : materialy II vseukr. nauk.-prakt. konf. Ternopil, 4–5 cherv. 2020 r. Ternopil, pp. 11–13, (in Ukrainian).
3. Yerchenko O. V. (2015). *Strukturno-kompozysii ta linhvokohnityvni pryntsyipy naukovoi medychnoi statti ta anotatsii* [Structural-compositional and linguistic-cognitive principles of scientific medical article and abstract] : dys. ... kand. filol. nauk: 10.01.04. Lviv. 269 p., (in Ukrainian).
4. Ivannikova O., Harachuk T. (2023). *Movno-komunikatyvna kompetentnist pedahoha: istoryko-teoretychnyi aspekt* [Language and communicative competence of a teacher]: historical and theoretical aspect]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk*, 61, 1, pp. 307–315, (in Ukrainian).

5. Kaminska O. (2018). Fakhova mova. Problematyka, vyznachennia ta osoblyvosti vzhyvannia [Specialized language. Problem of definition and usage. The objective of the study]. *Aktualni pytannia suspilnykh nauk ta istorii medytsyny*, 1 (17), pp. 6–9, (in Ukrainian).
6. Kliufinska I. M. (2023). Fakhova mova yak sposib vyrazhennia spetsializatsii. [Professional language as a way of expressing]. *Zakarpatski filolohichni studii*, 30, pp. 140–144, (in Ukrainian).
7. Kostitska I. O., Solomchak D. B., Urbanovych A. M., Zherdova N. M., Grydzhuk T. I., Basiuga I. O., Zhurakivska O. Ya., Shevchuk M. V., Bahriy M. M. (2019). Suchasni metody udoskonalennia komunikativnoi kompetentnosti u studentiv-medykiv na dodyplomnomu etapi navchannia [Modern methods of improving communicative competence among medical students on the pregraduate stage of teaching]. *Science and Education a New Dimension. Pedagogy and Psychology*, VII (76), 187, pp. 37–39, (in Ukrainian).
8. Kulchytskyi V. Y. (2021). Sutnist i struktura sformovanosti profesiinoho movlennia studentiv – medychnykh sester u protsesi fakhovoi pidhotovky [The essence and structure of the formation of professional language of students – nurses in the process of professional training]. *Medsestrynstvo*, 3, pp. 4–7, (in Ukrainian).
9. Lytvynenko N. (2009). Doslidzhennia medychnoho dyskursu u vitchyznianomu ta zarubizhnomu movoznavstvi [Research of medical discourse is in domestic and foreign linguistics]. *Movoznavstvo*, 17, pp. 143–152, (in Ukrainian).
10. Navchuk H., Shutak L., Polahyn A. (2023). Komunikativna kompetentnist medychnykh i farmatsevtichnykh pratsivnykiv ta efektyvnist yikh pratsi [Communicative competence of medical and pharmaceutical employees and their work efficiency]. *Aktualni pytannia suspilnykh nauk ta istorii medytsyny*, 1(35), pp. 92–95, (in Ukrainian).
11. Poliuk I. S., Bondar L. V., Rybchuk O. S. (2022). Linhvoprahmatychnyi aspekt doslidzhennia medychnoho dyskursu [Linguo-pragmatic aspect of medical discourse analysis]. *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho. Seria: Filolohiia. Zhurnalistyka*, 33 (72), № 1, Ch. 2, pp. 26–31, (in Ukrainian).
12. Roman L., Tymofiihuk I. (2017). Komunikativni osoblyvosti medychnoho dyskursu [Communicative Particularities of the Medical Discourse]. *Aktualni pytannia suspilnykh nauk ta istorii medytsyny*, 1 (13), pp. 26–29, (in Ukrainian).
13. Struhanets L. (2015). Movnokomunikativna kompetentnist lidera v osvittii haluzi (teoretychnyi rakurs) [The lingual-communicative competency of leader in the educational branch: theoretical aspect]. *Universytety i liderstvo*, 1, pp. 52–55, (in Ukrainian).
14. Tkach A. V. (2015). Kultura fakhovoho movlennia – vazhlyvyi pokaznyk profesiohramy maibutnoho medychnoho pratsivnyka [Professional speech culture as a crucial predictor of a future healthcare worker's job profile]. *Naukovyi visnyk Chernivetskoho universytetu*, 761, pp. 83, (in Ukrainian).

---

## L. I. SILEVYCH

*Candidate of Philological Sciences, Associate Professor,  
Associate Professor at the Department of Linguistics,  
Ivano-Frankivsk National Medical University, Ivano-Frankivsk, Ukraine  
E-mail: liliyasilevich@gmail.com  
<http://orcid.org/0000-0003-0266-3361>*

### **MEDICAL STUDENTS' LINGUISTIC AND COMMUNICATIVE COMPETENCE: CHARACTERISTICS OF MODERN SCIENTIFIC DISCOURSE**

The paper highlights the characteristics of contemporary scientific discourse that reveals the actual multidimensional problematic and thematic fields of students' language and communicative proficiency in higher medical educational institutions. The characteristics of linguists' research interests who instruct aspiring medical professionals are examined. It should be mentioned that a variety of methodologies, such as press clipping, bibliographic, descriptive, analytic, and synthesis, were employed in the study in order to gather fresh scientific data on the subjects of contemporary research that were all connected by the idea of «linguistic and communicative competence». The formation of future specialists' linguistic and communicative skills, the effectiveness of linguistic and communicative competence, the culture of professional communication, the specifics of communication between medical professionals and patients, the linguistic and communicative tactics of specialists, and the development of a successful linguistic personality of a future medical specialist are identified in the paper as the main problematic and thematic aspects of the contemporary scientific discourse on this issue that are studied by linguists. It is stressed that the demands and difficulties facing today's medical professionals call for reforming the educational system in order to create new and more societally acceptable models for developing the language and communication skills of aspiring medical professionals. It has been demonstrated that linguists'

contemporary scientific discourse encompasses a wide range of topics and advances the crucial field of studying Ukrainian for work-related reasons. It is observed that by analyzing this scientific debate, we are able to highlight complicated issues that need immediate attention and improvements to the educational system. It is stressed that the findings can serve as the foundation for useful suggestions made by linguists to close knowledge gaps in the area of enhancing medical students' language and communication skills.

**Key words:** linguistic and communicative competence, communicative competence, professional language, medical discourse, medical students, linguistic personality, linguistic and communicative skills.